

יאיר ניצני מרים גבה

לא עזרו התירוצים. ראש שבט הצופים תפס אותי עוד באביב והסביר - ממש כמו שרון לבגין בלבנון - "מדובר בעזרה קטנה, בשוליים, 48 שעות וזה הכל"

איור: דני קרמן

יום במחנה

כנראה הסיבה שהיא קראה לי ניצן. "ניצן, לך תעמיס אסי פקה" (150 קילו של סוכר, פסטה, ירקות, פירות ושוקולד השחר), "ניצן, תעביר שולחנות להדר-אוכל חניכים" (100 קילו השולחן), "ניצן, תעביר מיטות שדה לאוהל הורים" (50 מיטות).

התמרמרת אבל מילאתי את ההוראות ולא אמרתי כלום כי זכרתי את שבועת הצופה: "היה נכון למלא חובתך". ברור שיש פה אי צדק חברתי. שכבה קטנה של אמהות מחזיקה בכל אמצעי הייצור במטבח, ואנח נה הפועלים השחורים שלהן. בימים אחרים הייתי יוצא לרחובות, אבל העם עייף מהמחאה, וגם אני בערב כבר הייתי גמור ולא יכולתי לעמוד על הרג-ליים. אבא אחר נדבק אלי ושאל אותי כל הזמן אם אני בא למקלחת. מכיוון שבשנים האחרונות אני נוהג ללכת למקלחת לבד, לא הבנתי מה הוא רוצה ממני. חשבתי שאולי הוא אסיר משוחרר או שהוא נדלק עלי, או שהוא סתם מפחד מהחושך. הוא הסביר לי שיש בעיה במקלחות, ואם רוצים להתרחץ "אתה חייב שמישהו יחזיק לך את הצינור". התיאור הזה ממש לא עשה לי חשק וחשבתי לו את הצינור. אבל הרגשתי שאם אני לא מתרחץ ממש בקרוב, יצטרכו להסיר ממני את הבגדים בנייתוח. הסכימתי והחזקתי לו את הצינור. אחרי שהוא גמר להתקלח ולשיר את כל הבתים של "שביל באמצע שביל בצד" נגמרו המים החמים. הייתי כל כך עייף שלא היה אכפת לי והתקלחתי במים קרים.

אחר כך נפלתי על מיטת השדה כמו שק. מדי פעם העירה אותי נחירה חזקה, אבל מכיוון שגיליתי שאין באוהל אף אחד מלבדי, הבנתי שהנחירה היתה שלי. חשבתי לעצמי שזה מוזר: הלכתי לישון עם עוד חמישה הורים וקמתי לבד. למחרת שוחררתי לחופשי, עייף אך מרוצה. בתי היתה גאה בי, וזה מה שהיה חשוב. בתכלס, גם היתה חוויה יפה. כשהגעתי הביתה קיוויתי לקבל קצת יחס וסימפטיה, אבל הגברת הראשונה קיבלה אותי ברגשות מעורבים. "אני מקווה שעשית חיים", היא אמרה, "צריך להוציא מהבגאז' את כל הקניות ואת ספרי הלימוד של הבנות לשנה הבאה ולהזיז את המקרר שמוציא מים. אה, כן, צריך גם להחליף גלגל, הוא התפוצץ בזמן שאתה חגגת לך ביער. יאללה, ניצן, תתקדם".

אחרי מסע ייסורים הגעתי למחנה. הסתובבו שם ילדים שנראו לי מוכרים אך מבטם היה עייף ומוזג, שיערם צבוע בצבעי השבט (צהוב עם פסים ירוקים) והם מלוכלכים מאוד. בואו נאמר שכשארם ברמת הלכלוך הונו נקרה בדרך בדיונגוף אתה עובר מדרכה או זורק לו שנקל מתוך רחמים.

לפתע התקרבה אלי ילדה מוזנחת ולא מוכרת והתנפלה עלי בנשיקות ובחיבוקים. ניסיתי להרחיק אותה ממני, כי המגע נראה לי מסוכן היגייני, אבל התברר שזאת הבת שלי. היא חטפה ממני את האוכל כאילו היתה בוקי נאה ב"הישרדות VIP" ואכלה את הנאגטס עם הקרטון. זה דווקא שימח אותי, כי בבית היא לא אוכלת כלום. היא הראתה לי היכן היא ישנה, מיטת סנדור וחבלים שתלויה בגובה של 20 מטר. תגידו לי, איך הילדים האלה, שלא יודעים להניח בבית כוס בכיור או להחזיר חולצה לארון, יודעים לבנות בית של שלוש קומות?

שמת את הצינור באוהל ונכנסתי לעניינים. צוציק אחד עם קול צרוד העמיד את ההורים בשורה ופקד עלינו להיראות ולמתוח ערימת חבלים וסנדור. ההורים, שבהם מנהלתי חבורת, אנשי עסקים, עורכי דין וסתם רבילים כמוני, היו ממושמעים מאוד. אתה הרי באת לעזור ולא לעשות בעיות, אבל כשילד בן 16 צועק עליך "ניצני, אתה לא מתפקד", או על ג', שהיה טייס אף-16, "מה עובר עליך, אחי, אתה לא בכיוון!" - זה לא כל כך נעים.

העבודה היתה קשה, ורפיקות הבונטים ויעוץ לי את הגוף. הרגשתי שהשיניים שלי זוות והסתנימות עפות החוצה, אבל כלפי חוץ שידרתי שזה לא מזויז לי, גם כי הייתי עם עוד גברים וגם כי הבת שלי הסתכלה עלי.

אחרי שעות של עבודת פרך וללא ניכוי שלישי (למרות ההתנהגות הטובה), הושאלתי למטבח. חשבתי שעכשיו אקבל כיסא ואקלף גזר בחברותא עם כמה אמהות חניניות, אבל די מהר הבנתי שאני טועה ובעצם הובאתי על תקן הפועל הזר. לאמא שניהלה את המטבח הבטיחו עוזר צמוד שיסייע בהעמסת ובפינוי פסולת, ואני נבחרתי. איי אם דה צ'וזון וואן!

הכרתי את הגברת מהשכונה, אבל בגלל הלכלוך על פניי והחזות הכללית המוזנחת היא לא זיהתה אותי. זו

ער הוא דבר מקסים. מרחוק, אני מתכוון. להיכנס אליו כבר פחות מדבר אלי. שייכנסו אלה מהאגדות, שלושת הרובים, כיפה אדומה, פו הדוב. אני מעדיף להישאר בחוץ. לצערי, השנה הוחלט שמחנה הקיץ של שבט הצופים של בתי יתקיים ביער לביא, ולא כמו שאני הצעתי, בקניון הקרוב.

כבר חודש שלם הילדה עסוקה בהכנות לאירוע, עובדת בלילה וישנה ביום, וכמה שאני מתאמץ, אני לא מוצא מילה רעה להגיד לה על זה. להפך, כמי שמטיף לה כבר שנים כמה חשוב להיות בתנועת נוער, שטבע זה כיה, שהחיים זה לא רק פייסבוק, שאת הארץ צריך לראות דרך הרגליים וכו', לא יכולתי לא להתפעל מהדבקות שלה במטרה. היו אפילו כמה רגעים שבהם חשבתי שמן הראוי שגם אני אתרום את חלקי לפרויקט, אבל אחרי שנחתה קצת, המחשבות האלה עברו לי. בינינו, מי רוצה לטפס על הר חם ומאובק באמצע הקיץ? מי רוצה לעבוד כמו חמור בחום הזה?

השנה לא עזרו התירוצים. ראש השבט גידי תפס אותי עוד באביב עם יומן פתוח, הסביר - ממש כמו שרון לבגין בלבנון - "מדובר בעזרה קטנה, בשוליים, 48 שעות וזה הכל", וקבע לי תאריך שממנו אין חזרה. בתי, שיצאה יומיים קודם, תפסה אותי טלפונית בצור מת גולני וביקשה שאקפיץ לה, בקטנה, 14 פחיות קולה, שש ארוחות נאגטס ועוד כמה דברים שאמורים להקל את החוויה הקשה בשטח. אחרי שריכתי את הטובין טיפסתי רכי במעלה השביל המוביל אל המחנה, רק כדי לקבל מהש"ג פרוץ חמוץ שאני צריך לחזיר ולהחנות את הרכב בכניסה ליער, מרחק של שני קילומטרים, ולעלות ברגל.

ירדתי חזרה, החניתי כרין והתחלתי לדשדש מעלה בשביל החולי עם כל הציוד על הגב. בעודי משתרך הבחנתי בכל מיני הורים בגיפים שנוסעים להם בכיף בתוך המחנה עם תווים שכתוב עליהם "ראש שבט צופי נווה אליפלט דרום", "רשג"ר שכב"ג שיבולים צפון" ועוד כהנה וכהנה. בדקתי. אין יישובים כאלה. אנשים סתם כתבו כדי שיוכלו לנסוע בגיפ. חיי צפנים, ועוד עם מזגן.

לאמא שניהלה את המטבח הבטיחו עוזר צמוד שיסייע בהעמסת ובפינוי פסולת, ואני נבחרתי. בגלל הלכלוך על פניי היא לא זיהתה אותי